

M É C S E S A T E I G É D

Dr. Matus István

„...jöjjön el a te országod...”

Reménységgel a jövő felé. Az érzelmi intelligencia és a jövő

„Itt – vannak – a kik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” (Jel 14,12b)

„A jellem gerince az akarat, ami fejleszhető.”
(Rubinstein)

I. Isten eljövendő országának szemlélése

Ha valaki az emberek előtt az örök életről, túlvilágról, mennyországról kezd el beszélni, hamar megkaphatja, hogy nem jött onnan még vissza senki, meg hogy „*soha napján valamikor*” lesz az. Mások esetleg az üdvbizonyosság lenéző mosolyával reagálnak a felvetett témára. Megint mások életelenednek, emberelenednek tartják a témát, mondván, teljesen ellenkezik a mának élés elvével, a ragadd meg a napot, a „*carpe diem*” elvvel!

A témaválasztásunkból adódó kétféle embertípus, kétféle szemléleti mód illusztrálására hadd álljon itt ez a nagyon kedves, szép novella a kis pacsirta és az igavonó ökrök párbeszédéről!

Bársony István: A pacsirta

„Az a lényeg, hogy a kis pacsirta kora hajnalban felkel, hogy dicsérje a hajnalcsillagot.

Az ökrök is kora hajnalban felkelnek, és kihajtják őket a mezőre. Ahogy mennek az úton nagy port verve fel, akkor azt mondja a kis pacsirta: Nézzetek csak föl, ti ökrök, és nézzétek ezt a gyönyörű hajnalcsillagot itt! Erre az ökrök azt mondják: Most el vagyunk foglalva, meg kell tömnünk a bendönket, most nem érünk rá ilyenekre. Ők a bendőt töltik... Aztán, amikor már a nap is fölkel, akkor a napfelkeltére hívja fel a pacsirta a figyelmet, de most már nem figyelnek oda, mert végre a legelőre értek. Azután délben megint szeretné a kis pacsirta megmutatni a délibábot, de arra megint csak fel kellene nézni... Nem illik bele az életritmusukba. Azt mondják, hogy ők most szomjasak, ők a vályúhoz mennek. És akkor megint csak lefele néztek. És azután, amikor tényleg már jólaktak, jön a naplemente. Mennek hazafelé, és akkor azt mondja a pacsirta: Nézzétek legalább most a naplementét, mielőtt hazatértek! Nézzétek, hát itt van ez a szegényember, egy tehénnével szántogat! Látjátok, ő még nem mehet haza, mert itt van az alkonyat, és mégis dolgozik! Hát menjetek oda, és nosza segítsetek! Az ökrök erre ezt mondják, hogy ők már úgy el vannak fáradva. Az egész napi munkától elfáradtak. Nem segítettek a szegényembernek és a tehénnének. Akkor fölkel az esthajnalcsillag. Legalább utoljára ezt nézzétek meg! Erre azt mondják az ökrök: Ez már nem a mi lelkünknek való. Mire a pacsirta azt mondja: Ti, akiket nem érdekel a hajnalcsillag, ti, akik nem törődtek a gyönyörű napfelkeltével, ti,

akikben egy csipetnyi érzés sincsen a szegény tehénpásztor iránt, ti, akik nem vagytok kíváncsiak, még mielőtt befejeződik a nap legalább utoljára az esthajnalcsillagra, vajon ti mikor is éltek? Vajon ti mit láttok az élet szépségéből, mit ismertek meg az élet értelméből?”

Sokan komfortzónájuk rabságában élik az életüket. Azért teszik ezt, mert a komfortzóna kényelmes, probléma és kihívás nélküli életet biztosít. Ez igaz, a kérdés csak az, hogy mi ennek a „kényelemnek” a veszélye, hátránya. Az, hogy ez a komfortzóna idővel elkezd szűkülni. Egy idő után a kényelem ellenére unalmassá, kiüresedetté fog válni. A komfortzóna tulajdonosa egyre több indokot gyárt magának, hogy miért is ragaszkodik megszokott életéhez, szokásaihoz, hitrendszeréhez. Élete fokozódó félelmei fogságában telik! Van egy jó és egy rossz hírünk. A rossz hír: minden ember a kényelmesebb életet szeretné élni. Nem akaratból, hanem megszokásból. Mindenki a kényelmi zónában érzi jól magát. De vajon hogyan lehet elérni azt, hogy ez a kényelmi zóna ne szűküljön, hanem egyre nagyobb legyen? Lehetséges egyáltalán ez? A jó hír: a kényelmi zóna tágítható, biztonságossá tehető. Tanulással, kritikai gondolkodással, érzelmi intelligenciával, új ismeretek, új döntési mechanizmusok megszerzésével. A félelem érzése abból fakad, hogy szűkösek az ismereteink, és gyakran igazándiból nincsenek választási, döntési alternatíváink. A kihívás, a problémamegoldás számunkra nem feltétlenül félelmetes, hanem ellenkezőleg: lehetőség a fejlődésre. Lépjünk ki a megszokott komfortzónából! Tegyük meg az első lépést, és töltsük el így az első napot! Itt az idő tenni valamit, ha komolyan változtatni akarunk az életünkön! Komfortzóna és válságok, végső kérdések... Mindenki érzi, hogy ezek alaptól valahogy nem harmonizálnak. Másodlagosan, megújult értelemben viszont éppen hogy harmonizáltathatók.

Szokták mondani sokat sejtetően: „*Nem jött onnan még vissza senki!*”, azaz a halál, a földöntúli lét állapotából. Ezt tartja a mondás, azonban meg kell állapítanunk, hogy a mondás bibliailag nem igaz. Többen felébredtek a halálból, elsőként említendő maga Jézus Krisztus. Feltámadása számunkra tény, továbbá leír a Biblia megannyi feltámasztással, feltámadással kapcsolatos csodát mind az Ó, mind az Újszövetségben.

Persze, ha úgy vélekedünk, mint ahogy nagyon sok vallásos ember, hogy a Biblia igaz történetek, lelki tanítások, továbbá ködös, bizonytalan legendák, mitikus, mitologikus csodatörténetek keveréke, mely utóbbiak egyáltalán nem bizonyíthatók, ilyen előzetes vélekedés alapján érthetővé válik nagyon sok hívő ember feltámadással, örök élettel kapcsolatos kételye. Innen kiindulva érthető a közelmúltban végzett statisztikai felmérés, miszerint a megkérdezettek körülbelül

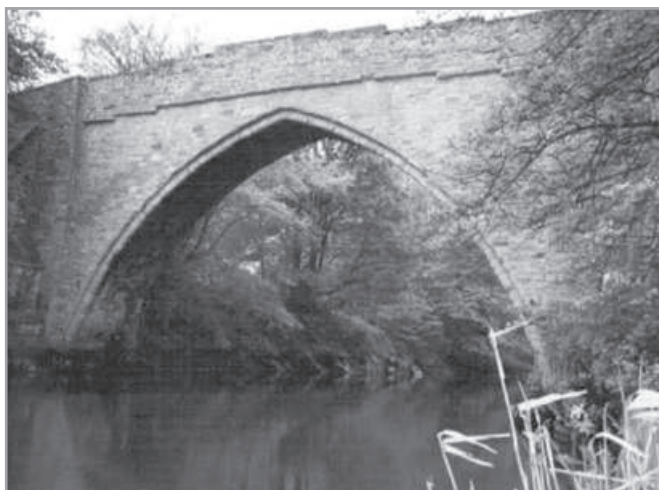
67%-ának van Bibliája, de ezt 100%-nak véve mindösszesen kb. 2%-a olvassa azt rendszeresen. Azaz az összes megkérdezettnek csak elenyészően csekély hányada olvassa is azt. Szintén statisztikai felmérésen alapuló tény, hogy a legtöbben (kb. 67%) hisznek Istenben, már sokkal kevesebben hisznek a halál utáni lét lehetőségében, így például a mennyország létében is, és a legkevesebben hisznek a sátán, azaz egy személyes rossz létezésében.

Nagyon vigyázni kell tehát a sommás, koncepciózus kijelentésekkel (például keresztyén Európa, keresztyén Magyarország), mert nyilvánvalóan ténykérdés, hogy ebben az országban a keresztyénség jelentős kisebbségben van. Ma keresztyén Európáról vagy keresztyén Magyarországról beszélni egyszerűen anakronizmus, demagógia, mert ugyanis ilyen nincs. A katolicizmus is kisebbségben van ebben az országban, a gyakorló keresztyének száma kb. 20 százalék alatt van. Ezt dr. Tomka Miklóstól kezdve más szakemberek is alátámasztották már. Azok a statisztikák, amelyekre hivatkozni szokás, hogy tíz évvel ezelőtt a népszámlálásnál anonim módon a megkérdezetteknek körülbelül 60 százaléka katolikus, 15 százalék református, 3 százalék evangélikus gyökerekről beszélt, nem azt jelenti, hogy tényleg ennyi keresztyén él az országban. Ez csak annyit jelent, hogy ennyit keresztyének meg, vagy hogy ennyinek volt netán az öregapja keresztyén. Tehát reálisan kell látni azt, hogy bőven van a keresztyénségnek ebben a társadalomban helye és küldetése. Az ezen a statisztikai felméréseken értelmezendő hit – meg kell állapítanunk – lényegében köszönőviszonyban sincs azzal a hittel, mellyel hittek a tanítványok, illetve amivel hitt maga Jézus Krisztus is. És amilyen hitet megkövetel a Szentírás valamennyi hívőtől, mintegy az üdvözülés előfeltételeként. Alapvető kérdés, hogy az üdvösség már – *de facto* – ténylegesen megvan, itt van, akkor viszont nem kell azt még külön akarni. Hiszen ami megvan, azt nem szoktuk még külön „akarni”. Vagy csupán lehetőségként, potencialiter van meg, és ilyen módon nagyon is akarni kell! A Bibliából arra kapunk alapvető tanításokat, hogy a hitnek „*pszichodinamikája*”, azaz fejlődésmenete, iskolája, növekedési tendenciája van, amit a hit „iskolájában” mint az „élet iskolájában” lehet megvalósítani az életünkben. Erre adott példát Ábrahám is az ő több évtizedes hitiskolájában, mígnem eljutott a hit „*diplomamegvédéséhez*”, a záróvizsgálóhoz, a Mória hegyén történő hatalmas próbatételhez. De a hit a tanítványok életében is iskolászerűen volt jelen, melyet ki kellett járni. Bizonyára Péter is kellően megrökönyödve hallotta a Mester szavait röviddel megáldoztatása előtt, amikor azt mondta neki, hogy „*Te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed!*” Péter már úgy gondolhatta, hogy ő elégségesen hívő és megtért, ezért volt számára döbbenetes ezt hallani. Megállapítható tehát, hogy a hit egyszerre egy gondolkodási és egy viszonyulási kategória is. Azaz egy gondolkodási és egy magatartásbeli forma, ami annyit jelent, hogy a felfelé tekintés attitűdje, a gondolatmenet és a szemlélődés, a keresés-kutatás felfelé irányítása felel meg a hit viszonyulási kategóriájának. Ábrahám-nál láttuk, hogy a hit iskolájában az első években még meglehetősen kishitű volt, és Isten egyik alkalommal így szólt neki: „*Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, a hol vagy... hogyha valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te magod is megszámlálható lesz!*” (1Móz 13,14.16). Ugyanilyen értelemben tanít minket az egyik pusztai történet, az úgynevezett „*mérges kígyók*” története, amikor is csak azok maradhattak

életben a hazafelé vándorló zsidók közül, akik feltekintettek a felemelt rézkígyóra, mely Jézusra mutat jó előre. Ugyanúgy kell nekünk is feltekintenünk a csillagos égre, illetve a felemelt golgotai keresztre, Krisztusra *mint megfeszítettre* – Pál kifejezésével élve, hogy nekünk is életünk, örömünk lehessen.

Az Újszövetségben az egyik hivatkozás, például egy klasszikus feltekintési történet említhető. Ez a jól ismert péteri vízen járás. Mivel a hit a „*reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés*”, ezért a hit egyik alappillére a pozitív jövőre irányulás, jövődimenzió, azaz jövőtudatosság, reménységtudatosság napi szinten éltető erő a hitben járók számára.

„*Ignoti nulla cupido*” („*Amit nem ismerünk, azután nem vágyódhatunk*”) – mondja a latin nyelv bölcsessége. Vagyis ha nincsen ismeretünk, akkor nem is vágyódhatunk, nem is igyekezhetünk az odakerülésre. Ha ez a jövődimenzió kiesik, akkor ezzel kiesik a hit egyik legfontosabb tartópillére, napi tápláló, éltető forrása. Pál apostol írja: „*Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.*” Valakinek nagyon érdekében áll, hogy elhitesse velünk: arról semmit sem lehet tudni. Amit kinyilatkoztatott az Úr, azt lehet tudni, ami nem lett kinyilatkoztatva, ott „*hallgatni arany!*” – tartja egy mondás.

Híd a Don-folyón, Aberdeenben, Skóciában

„*A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készítette az őt szeretőknak.*” (1Kor 2,9) Alapkérdés, hogy mi nem lesz ott, és mi lesz ott. Érdemes innen elindulni. Egyszer egy fiatal amerikai lelkész misszionárius előadását a mennyországról nagyszámú fiatal hallgató előtt ezzel a kérdéssel kezdte: Mi nem lesz ott? Tudják, nem lesz ott például alkohol vagy nikotin. Akarnak még menni? Nem lesz ott egészen biztosan diszkó, drog, szex. Mennek még? – és folytatta tovább. Arról is lehet tudni, hogy mi lesz ott. Egyrészt úgynevezett főfogalmak szintjén, mint például igazság, békeség, szeretet, öröm, egészség stb. Másrészt „olyan, mintha” üzeneteken, szemléltető, képies, érzékletes feljegyzéseken keresztül elmondva például üveg-tenger, vagy arany, ezüst, drágakövekből kapuk, házak stb., leírhatatlan szépségű tájak, domborzat... Tehát csak főfogalmak, általános igazságok szintjén tudjuk leírni azokat a létálapotokat, melyek a mennyországra jellemzők lesznek. És ezek is számunkra lényegében elképzelhetetlenek, csak a „*derengés*” szintjén megjeleníthetők, annyira nincsenek valós

képzeteink egy ilyen világról. Pontosabban az ige tanít arról, hogy a mennyek országa nem szemmel láthatóan jön el, hanem lényegében „köztünk és – jó esetben – bennünk van jelen. Innen lehet előzetes értesülésünk a fogalomalkotáshoz. Egyszer egy egyetemi oktató azzal kezdte előadását, hogy „Kedves hallgatók, nemcsak kóros, patológiás hallucinációk léteznek, melyek a szkizofréniás formakörbe tartozó betegekre jellemzők, hanem létezik ez a képzelgés »normálvariációs spektrumban« is.” Nevezetesen például a következő esetben: a hidépítő mérnök kimegy a Duna partjára, és „odavizionálja, hallucinálja” a víz fölé a hidat. Ez a hid egyszerre van is, meg nincs is. Van, mert hazamegy, papírra veti, és megépítik. Mivel eme „normálhallucinációs” időpillanatban rajta kívül ezt senki sem látja, a maga konkrétságában, kézzelfoghatóságában még nincsen meg. Valahogy Pál apostol is hasonlóra gondolt, amikor arra szólít fel, hogy „nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2Kor 4,18).

A mennyország megértésében döntő az EQ, az érzelmi intelligencia, mind a fogalmi, intuitív megragadásában, mind pedig az arra való felkészülésben: az akaraterő, önuralom, saját személyiségünk „elvezetésében”, hogy megtalálhassuk azt! A hit egyik döntő bibliai meghatározása: a győzelem. „Mert mindaz, a mi az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5,4) Itt érthető meg az a mélységesen mély ige, hogy „a ki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, a mint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében” (Jel 3,21). Itt a kulcskifejezés az „amint”, azaz ugyanolyan győzelem értendő, mint az övé. Ennél kevesebb egyszerűen kevés. Persze létezik egy „letranszformált”, ártít és átértelmezett „evangélium” is, mely szerint szó sincs semmilyen győzelemről, hiszen az üdvösség már eleve ajándék, sőt már megvan, és csak el kell fogadni, ennyi az egész. „Továbbá az egyszer megszerzett üdvösség már elveszíthetetlen is!” – ahogy állítják. (Kontra „adós szolga története”). Még villámgyorsan „címkéznek” is, és villámgyorsan megkaphatjuk a leszektázást, sőt esetleg még „fundamentalistának” minősítést is! Ez az olcsó kegyelem tana, de vigyázzunk csak, mert ez az „ingyen kegyelem” valakinek nagyon sokba került! Ez az elgondolás – hogy „nem kell itt győzni, sőt akar ni sem, hiszen ami megvan, miért akarnám még azt” – nagyon kegyesen hangzik, csak csupán egy baj van vele, hogy – mondhatni – köszönőviszonyban sincs a Bibliával! *Aki győz, amiként én győztem...*, és a győzelem helyére helyettesítjük be a hitet, és máris megkapjuk: *aki hisz, amiként én is hittem...*, és máris eljutunk a Jézus hitéhez, ami belépő a mennyek országába a Jel 14,12 tanúsága szerint. Vitába lehet szállni az Apokalipszist tollba mondó Jézus Krisztussal! A bejutást illetően van egy nagyon kategorikus ige a Mt 7,13–14-ben: „Menjete be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” Érdekes, az előzőket – tágas kapu, széles út – nem nagyon kell keresni, mondhatni automatikusan azon indulnak el az emberek. És nem is kell nagyon magukat „törni” rajta, mert elég kényelmes, van „komfortzónája”. Viszont az utóbbiakat, a szoros kaput és keskeny utat kifejezetten keresni kell. Egy másik fontos tanulság: ugyanez a gondolat kerül megfogalmazásra a Lk

13,24-ben: „Igyekezetek bemenni a szoros kapun!” Csak itt egy erőteljesebb, markánsabb megfogalmazásban fordul elő: az *igyekezetek* helyén az „agonazai”, azaz *életre-halálra küzdve igyekezetek* kifejezés áll, szembeállítva a *második igyekezetek* kifejezéssel, amely a *vágyakozik, kívánczik* jövő idejű megfelelője, és ami itt kifejezetten kevés, azaz itt hármas fokozat is lehetséges a szoros kapun való bejutáshoz. 1. *vágyakozni, kívánczolni*. Ez passzív álláspontot jelent. 2. *buzgólkodni, törekedni*. Ez már aktív beállítódást jelent, de nem jelenti a személyiség teljes latba vetését, a maximális akarást, és végül a 3. *élet-halál harcot folytatva küzdjétek azért, hogy bemenjétek a keskeny ajtón!* A Biblia tanításának egységes üzenete nyomán a jelen szakasz párhuzamait is figyelembe véve az 1. és 2. fokozatok egyszerűen nem felelnek meg a tanítás követelményének, kevés a sikeres „diplomamegvédéshez”, a bejutáshoz. Ehhez a 3. fokozat szükségeltetik. Ezzel egybecseng például Pál apostol tanítása is, amikor az élsportolókat (olimpikonokat) példaként, feltétlen elérendő célként említi. A napokban egy élsportolókat felkészítő edző mondta, hogy „nagyon durva, mondhatni horror”, ahogy kell edzeniük a diákoknak. Szólás-mondás náluk – mondta –, hogy amikor már *fáj az edzés, akkor még nagyjából ugyanannyit kell edzeni*. A Biblia – jogos a kérdés – „mazochistákat” akar üdvözíteni? Nem. Mert ezzel együtt is elmondhatjuk, hogy az üdvözülés tekintetében a könnyű vagy nehéz kategóriából itt csak a könnyű az igaz. A nehéz kiesik, mivel emberileg erőlködve, görcsölve tényleg nem lehet oda bejutni. Ezért a könnyű vagy lehetetlen kategóriái állnak itt fenn. Könnyű, mert egy végtelen mennyi hatalom, erőforrás áll rendelkezésre, mely által könnyűvé válik az út. Tehát vagy könnyű, vagy lehetetlen. A nehéz kategória ezért itt értelmezhetetlen, s ezért nem is beszélhetünk a mentális zavar egy kategóriájáról, a mazochizmusról. Jól ismert a szójáték: „*Aki megváltott téged nélküled, nem fog üdvözíteni téged nélküled.*” Jézus mire adott példát? Számára a legfontosabb volt, hogy az Atya dolgaival *foglalatoskodjon*, az Atya akaratát teljesítse. Ma divatos arra hivatkozni, hogy az üdvösség olyan ajándék, amit egyszerűen csak el kell fogadni. Mondhatni, semmi más teendőnk nincs. Ami megvan, azt miért akarnám még? Ez nagyon kegyesen hangzik, csupán az a baj, hogy a Biblia nem ismeri ezt az álláspontot. Ez olyan, mint amikor a diák beiratkozik a főiskolára, egyetemre, és a diploma már megvan neki, mondjuk tankötelezettség az nincs, de azért jól vizsgáljon majd a diák! Vagy a közúti forgalomban – rosszul értelmezetten – a személyes szabadság, „szabad-keresztyénség” elvén például a KRESZ-szabályokat nem kell ám betartani, de azért ne csináljunk balesetet...!! Ha viszont a közlekedési szabályok betartására törekszünk, akkor rögtön „legalistáknak”, „törvényeskedőknek” vagyunk aposztrofálva. Ez típusos példája annak, amikor a végtelen, eszelősen, – mondhatni – paranoid módon, kényszerképzetesen előítéletes beállítódás olyan súlyosan deformálja a gondolkodást, hogy a logikus gondolatmenet totális kisiklását eredményezi. Tehát az „élet-halál harcot folytatva” küzdés, a maximális akarás bibliai intenciójára az előbbi hivatkozás egy példa. De lássunk egy másik példát most már Pál apostoltól! Az 1Kor 9,24–27-ben olvassuk: „*Nem tudjátok-e, hogy a kik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig a ki pályafutásban tusakodik, mindenben magatürtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint*

nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint a ki nem levegőt vagdos. Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.” Itt is szó szerint az *agonazai*, az *élet-halál harcot folytatva küzdés* fogalma van szó szerint megemlítve. Tehát Jézus Krisztus után Pál apostol is ezt az utat ajánlja alapértelmezésként az Úr követőinek. Nagyon nehéz lenne mindkettőjüknek – a logika szabályai szerint – ellent mondani. Mindenképpen különlegesen erős motiváció kell a keskeny kapun való bejutáshoz. De hát nem erre vagyunk serkentve a Bibliában? Nem mond ellent ennek az az ige sem, mely szerint: „A ki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” (Jn 3,36) Sokan feltételezik, hogy elég csak hinni, természetesen ha Jézus hitével rendelkezünk – mint már erről szó volt, úgy tényleg elég!

A másik „biztonsági panel” ebben az igében: „aki nem enged a Fiúnak...”, az engedelmisség szó etimológiai alapja az engedni szó. Tehát a Krisztushoz, a krisztusihoz hasonló engedelmisségben megnyilvánuló hit az üdvösség meglétének a záloga. Egyéb hitfajta szóba sem jönnek. „Nem lehet nagyobb a tanítvány az ő Mesterénél.” Ha Krisztusnak *élet-halál harcot folytatva* kellett küzdeni a mi megváltásunkért, akkor mi sem „úsztatjuk meg olcsóbban”, mint a fent jelzett maximális akarással. A mi agyunk arra van kódolva, hogy a legkisebb befektetéssel a legnagyobb hasznot érjük el. Csakhogy ez itt nem megy. Nézzünk egy példát az akaraterő működtetésére:

II. Az akarat vagy a megszokás ereje?

„Ez egy igaz történet egy olyan fiúról, aki balesetet szenvedett 12–13 éves korában. Még abban az időben történt, amikor fa- és széntüzeléses kályhákkal fűtöttek – még én is ilyen iskolába jártam. Mindig megbíztak egy gyereket, aki a kályháért volt felelős. Egyik reggel felgyulladt az iskola, és az a kisfiú, aki abban a teremben a felelős volt a begyújtásért, eszméletlenül feküdt, és félholtan vonszolták ki a tűzből. Az alsótestén súlyos égési sérülésekkel szállították a közeli, megyei kórházba. A borzalmasan összeégett gyerek féláljultan hallotta, amint az orvos az anyjával beszél, a doktor kijelentette, hogy a gyermek biztosan meg fog halni, és minden jel erre is vallott. A tűz irtózatot pusztított véghez a teste alsó felén. A bátor kisfiú azonban nem halt meg, eltökélte magát, hogy életben marad. Az orvos elképedésére sikerült is neki. Amikor túl volt az életveszélyen, ismét kihallgatta a felnőttek halk beszédét. Az orvos közölte az anyjával, hogy szinte jobb lett volna, ha a gyermek meghal, mert sérülései következtében annyi izomszövet pusztult el, hogy egész életében rokkantságra lesz kárthatatva, alsó végtagjai teljesen használhatatlanok. A fiú megint gondolt egyet: márpedig ő nem lesz nyomorék, jární fog. Sajnos azonban deréktől lefelé teljesen elveszítette mozgásképeségét. Vékonyka lábai haszontalan függelékékké silányultak. Végül hazaengedték a kórházból. Az édesanyja mindennap megmasszírozta a lábát, de a lába tökéletesen érzéketlen volt, egyáltalán nem tudta mozgatni. Elszántsága azonban egyre erősödött, hogy újra fog jární. Idejét ágyban vagy tolokocsiban töltötte. Egy verőfényes napon az anyja kitolta, hogy friss levegőt szívhasson, ő pedig ahelyett, hogy nyugton maradt volna, kivetette magát a kerekesszékből, hason kúszott a füben, maga után húzta a lábát. Így vergődött el a telkük végét szegélyező léckerítésig. Emberfeletti erőfeszítéssel

felhúzta magát a lécekhez, centiméterről centiméterre végig-araszolt a farács mentén, és egyfolytában arra gondolt, hogy egy nap jární fog. Ezután nap nap után gyakorolt, lassanként kikoptatta a gyepet a kertben a kerítés körül. Mindennél jobban vágyott arra, hogy a lábába visszaköltözzön az élet. A napi masszázs, a fiú vasakarata meg a szüntelen gyakorlás végül meghozta az eredményt, újra fel tudott állni, aztán támaszkodva, később segítséggel, majd segítség nélkül jární, majd futni. Újra iskolába járt, egy idő után futva, a futás pusztá öröméért. Az egyetemen bekerült az atlétikai csapatba, aztán elérkezett a nap, mikor az egykor halálra ítélt gyerek, akiről azt hitték, hogy soha nem tud majd jární, nem is reménykedett abban, hogy egyszer futhat, ez az elszánt fiatal ember, *dr. Glenn Cunningham* a Madison Square Gardenen felállította az egy-mérföldes futás világcúcsát, és kétszer megdöntötte, 1934-ben állította fel a csúcst.”

Glenn Cunningham a jobb oldalon áll

Egy teológus ide vonatkozó gondolatai tanulságosak:

„Az akarat hatalmas. Annyira erős, hogy segítségével uralni lehet a képzeletet, sőt még a betegségeknek is ellenállhatunk. Értelmünk és idegeink erőre kapnak és felfrissülnek, ha akaraterőnket gyakoroljuk. Az akaraterőt nem értékeljük kellőképpen. Tartsuk ébren akaraterőnket, és irányítsuk helyesen, ez élénkíti egész lényünket, és csodálatos segítséget nyújt egészségünk megőrzéséhez! Nagy hatalom a gyógyításban is.”

„A magam részéről eltökéltem, hogy Isten segítségével győzedelmes leszek. Krisztussal ki fogom vívni a győzelmet, akkor az ő öröme lesz bennem, s az örömöm teljes lesz.” Nem azt mondja, hogy jó lenne, szeretném, vagy bárcsak, hanem hogy eltökéltem. Kötelezzük el magunkat, hogy keressük az Istent! Tanulmányozzuk az ő beszédét, és időt szánunk arra, hogy megkérdesszük az Istent – ha már a gondolataink felett uralkodik –, hogy, Uram, mi az akadály annak, hogy kitöltsd rám a Szentlelkedet? Akkor meg fogjuk hallani a válaszát.

Mi is legyünk eltökéltek (talán itt ez a legjobb kifejezés), hogy Isten segítségével győzedelmesek leszünk! Egyszer egy neves bibliakutató így fogalmazott:

„Az igazi keresztyénnek a mennyben van öröme és vigasza. Azoknak sóvárgó lelke, akik már megízlelték az eljövendő világ erőit és a menny örömet, többé nem vágyik a világ dolgai után. Ezeknek lelke Isten után sóvárog. Szabadidejükben sem unatkoznak, mert ilyenkor is eleget tehetnek Istenért.

Ott lesz szívük is, ahol kincsük van, és a legszorosabb és legédesebb közösségben lesznek Istennel, akit szeretnek, és akit szolgálnak. Legnagyobb örömük az lesz, ha legfőbb és legdrágább kincsüket, a szent várost és az új földet, örökös hazájukat szemlélhetik. Miközben magasztos és szentséges dolgokon elmélkednek, közelebb jó hozzájuk a menny, és érezni fogják a Szentlélek erejét. Ez mindig jobban és jobban elvonja őket a világtól és annak hiúságaitól, úgyhogy vigaszukat és örömeiket mennyei dolgokban, dicsó otthonuk szemlélésében fogják találni. Isten és a menny oly hatalmas vonzerőt gyakorol majd rájuk, hogy semmiféle hatalom sem távolíthatja el gondolataikat a lelki üdvösség és Isten megdicsőítésének magasztos tárgyától.” (*Bizonyságtételek, Készülődés Krisztus eljövételére*).

Mihez is kell ez a nagyon erős motiváció, az „akará”? – kérdezhetné valaki. Élet-halál harcot folytatva igyekezni bejutni az örök hazába? Minek is ez az élet-halál harc? Mert ennél kevesebb egyszerűen kevés! Mert csak egyedül ez méltó a mi Úr Jézusunkhoz, aki szintén *élet-halál harcot folytatva küzdött* a mi megmentésünkért. Aki felé mint Teremtő felé végtelen módon hálásak lehetünk, hogy megajándékozott minket az élet jogával, akinek köszönhetjük mint Megváltónak az örök életünk lehetőségét. Aki végtelen módon megüresítette, „*letranszformálta*” magát, hogy az emberlét szintjére jusson, sőt annak is a legmélyéig, hiszen „*átkozott, aki fán függ*” – és ő ezt vállalta értünk! Ezért a kétszeresen is „végtelenül” nagy áldozatért, szeretetért egyedül csak ez a méltó viszonszeret, hogy akkor viszont én is cserébe az életemet adom oda ajándékol nekik. Hiszen egyedül csak ez az arányos, ez a logikus magatartás. Mihez is kell ez az önfeladás? Ahhoz, hogy megvalósuljon az „*Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus*” igazsága. És hogy megvalósuljon: „*Krisztusért mindent kárna, és szemétnak ítélek*”. Mi ugye azért kutatunk, „*turkálunk*” a „*szemétnben*”, amolyan – valakinek a szavával – „*kukázók*” vagyunk. Mihez kell ez a teljes erőbedobás, teljes latba vetése, felfokozása minden erőnknek? Ahhoz, hogy másokat győzzünk le, vagy hogy netalán magunkat? Másokat kevesebb erővel is legyőzhetjük, magunk legyőzéséhez ennél kevesebb erő egyszerűen kevés! Csak ennyi erővel lehet magunkat legyőzni, és – hozzáteszem – nem a magunkéval, hanem az Isten erejével.

A keleti bölcs, Lao-ce szerint: „*Aki ismeri az embereket, az okos, aki ismeri magát, az bölcs, aki legyőz másokat, az erős, aki legyőzi önmagát, az hős.*” Miért? Mert ez a legnehezebb. Nagyon sok ponton „fogva” lehetünk, de van egy-két legérzékenyebb, legneuralgikusabb pontunk, ahol rendkívül erősen „fogva vagyunk”. Gondoljunk csak a gazdag ifjú esetére, aki az ő gazdagságában volt legerősebben „fogva”! Egyszer egy alkoholista szavalt egy verset, melynek – szabadon visszaadva – rövid lényege: „*arra a kérdésre, fogsz-e még inni, a válasz: (nagyon hangosan) Nem!, nem!, nem!* – és csak (alig hallhatóan) suttogetta: – *Igen, igen, igen!*” Sokszor a mi akaratum ilyen, mivel nem szabad akarat, hanem „szolga akarat”. Hogy kikerüljünk ebből, és hogy segítséget kapjunk, ehhez kell az „*agóniaszerű*” küzdés.

Nem folytatott élet-halál harcot, így elbukott. Vagy gondoljunk csak Saul, Júdás, Pilátus stb. esetére, ahol „*megspórolták*” ezt a harcot, és el is estek! „*Élek többé nem én*” – elveszíteni az egónkat, a személyiségünket(!), a felnőttidenti-

tásunkat, ez rendkívül nehéz! Elveszíteni nembeli identitásunkat, hivatásbeli identitásunkat(!), hiszen az az alázat, hogy nem én, hanem a végtelenül hatalmas Isten az, aki gyógyít, vagy más területeken segít, és az én hivatásom mit sem ér önmagában. Ennyire „*regrediálódni*”, „*leépülni*”, hogy majd felépülhessen bennem a krisztusi jellem, a krisztusi személyiség, mely már alkalmas arra, hogy az öröklétben részt vehessen. A szeretetből fakadó engedelmisség gyümölcszeként a Krisztus jellemmintájára felépülő keresztyén jellem az, amihez szükségeltetik az élet-halál küzdelem folytatása. Az öselenség különben nem enged el, a Jóisten pedig különben nem tud megsegíteni. Nincs tragikusabb dolog, mint a következő helyzet: „*Majdnem üdvözültnék lenni annyi, mint elveszettnek lenni*”. Ennek nem mond ellent az 1Kor 3,11–15 sem:

„*Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vetetett, mely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra; Kinek-kinek munkája nyilván lesz: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.*” A Biblia nem „*kapitalizmus-háttérű projektre*” hívott el és motivál bennünket (legkisebb befektetéssel a legnagyobb hasznot elérni).

Az 1Kor 3,15-ből három fontos mozzanatot emelek ki:

„*Kárt vall*” – Azt mondja itt, hogy akinek munkája megég, az ítéletkor nem áll meg, azaz nem bizonyul maradóknak Isten színe előtt, és ezért kárt vall. A „*kárt vall*” szó jelentése: „*kárt szenved, megkárosodik, elveszít valamit* (eljátsszik valamilyen értéket, mint egy szerencsejátékos), és *büntetést kap.*” Ez alapján kimondhatjuk: nem lehet következmények nélkül eltérni az isteni tervtől, az Isten törvényétől. (Nem áll meg tehát ez esetben az a divatos eszme, hogy „*majd a végén gyorsan megtérek, de előtte kiélvezem az életet*”, mert súlyos fájdalom a következménye, súlyos büntetés azzal szembesülni, hogy személyes befolyásom kárhozatba sodort embereket. Borzalmas érzés azzal szembesülni, hogy nagy lehetőségeim voltak, s én mintha szerencsejátékot játszottam volna, elveszítettem azokat.)

„*Ő maga megmenekül*” – Arról az emberről beszél, aki Krisztusra épít, de a helyes alapra rossz anyagokból épít. Az Isten csodálatos kegyelmének megnyilvánulása, hogy még egy ilyen esetben is van lehetőség üdvösségre, de fontos kiemelni, hogy ez az ígélet nem önmagában áll, hanem van egy hozzáfűzés.

„*De úgy, mintha tűzön keresztül*” – Az 1Kor 3,15 megértésében kiemelten fontosnak láthatjuk ezt a részt. A tűz a szenvedés, megpróbáltatás és ezeken keresztül a megtisztítás jelképe. Aki rossz anyagokból építkezett, az csak szenvedésen át tud megmenekülni. A szenvedés ez esetben biztosan magában foglalja a bünelismerést, a bűnnel való szembesülés fájdalmát, a bűn miatti szomorúság, a bűnbánat égető érzését, s a bűn következményeivel való szembesülés kínját. Aki mindezeket átéli, s közben valóban bűnbánatra, alázatra, megtérésre jut, s megmarad és növekszik a Krisztusba vetett hite, az megmenekül. De sajnos olyan helyzetet is el lehet képzelni, amikor valaki a felelősségével való szembesülés fájdalmában elveszíti a Krisztusba vetett hitét, nem találja meg a bűn-

bánatot, s így végül a tűz nem megtisztítja, hanem megemészti, mivel Isten „megemészto tűz” a bűnben megmaradtak számára, akik kétségbeesve végképp elfordulnak, s így végül elvesznek.

Életpéldák: Lót, Sámson, Salamon, Ézsau, Júdás. Ez az ige – megítélésem szerint – a Jóisten végtelen nagy irgalmát van hivatva kifejezni, hogy tudniillik ő ott is keresi, és – adott esetben – meg is találja az üdvözítés lehetőségét, ahol esetleg mi már rég lemondunk erről. Az előbbi alapelvek háttérén létezik egy – sportbeli kifejezéssel – „reményfutam ágon történő” győzelem lehetősége is az „éppen hogy üdvözülni” kategóriájára. Bibliai megalapozással azonban mindenkit lebeszél-nénk, hogy erre blazírozzon. Ettől még marad sziklaszilárd alapnak a próféták, Jézus Krisztus, a tanítványok által megjelenített „üdvözülési protokoll”, melyet nem ír és elvileg nem is írhat felül semmilyen más értelmezési igehely sem.

Ezek után tekintsük át vázlatosan, szisztematikusan, mi az, amit biztosan tudni lehet a mennyországról, hogy ilyen módon lehessünk motiváltak, mégpedig maximálisan motiváltak az odajutásban!

III. Bevezető gondolatok a mennyországról

Kérdések

– Milyen elképzeléseink vannak arról az örökségről, amely a mennyben vár ránk?

– Tényleg vonzó ez számunkra?

– Ez köti le minden figyelmünket, erről „gondolkodunk éjjel és nappal” a hétköznapiakban? Ha valamit nagyon várunk, az odavonja a gondolatainkat. Ez odavonja?

Isten akarata, hogy sokat gondolkodjunk a mennyországról. Ez célként kell hogy lebegjen előttünk:

– Ábrahám – Zsid 11,10 „Mert várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten.”

– Fil 3,14 „De egyet cselekszem, azokat, a melyek hátam megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.”

Ez még az elménkre is gyógyító hatással van: Az eljövendő világ látomása egyensúlyozza ki az elménket, hogy a látható dolgok ne befolyásolják érzelmeinket, és ne feledjük el, hogy a világ megváltója megfizethetetlen áron váltott meg. Meg kell tanulnunk tehát látni az eljövendő világot! Mindnyájunk szükséglete ez. Akkor tényleg el tudunk viselni minden próbatételt, de még örvendezni is tudunk bennük.

IV. A mennyei világ főbb jellemzői

Igazság

„De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik.” (2Pt 3,13)

Fontos különbség a jelenlegi és az eljövendő világ között: az új világban „igazság lakozik”. Mennyit szenvedünk ma különböző igazságtalanságtól, jogtalanságtól! Ma sajnos nincs a földön olyan ország, amelyről elmondhatnánk, hogy ott „igazság lakozik”. Csak egy ilyen hely lehet: a saját szívünk.

A megváltottakat semmilyen igazságtalanság nem fogja érni, és ők maguk sem lesznek igazságtalanok másokkal szemben. „Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találtatik szájában álnokságnak nyel-

ve, hanem legelésznek és lenyugosznak, és nem lesz a ki felrettentse őket.” (Zof 2,13)

Béke

„És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké. Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.” (Ézs 32,17–18)

Az igazságosság gyümölcse: tartós béke, nyugalom, biztonság. Gondoljunk csak át: az igazság a legnagyobb összetartó erő; ahol igazság uralkodik, nincs széthúzás, ellenségeskedés. Napjainkban, amikor háborúk, terrortámadások árnyékában vagyunk kénytelenek élni, különösen nagy ígéret ez. Hamis jelszóként ma is hallani olyan „békességről és biztonságról”, amelyet az ember Isten nélkül szeretne megvalósítani ezen a földön.

Szeretet

„A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal...” (1Kor 13,4–5)

A megváltottak az önzetlen szolgálatban találják meg legfőbb örömforrásukat. Bennük már semmilyen hajlam nem lesz az önzésre!

Mindenki odafigyel mások vágyaira, szükségleteire; mindenki őszintén törekszik arra, hogy másokat boldoggá tegyen. Szívesen tartózkodik olyan közösségekben, ahol ilyen lelkület uralkodik. Mennyire más lesz a légkör egy ilyen világban!

Öröm

„És nagy örömük lesz a szenvedőknek az Úrban, és a szegény emberek vígadnak Izráel Szentjében.” (Ézs 29,19)

Ahol igazság, béke, szeretet van, ott öröm is van. Ma nincs felhőtlen örömben részünk. A boldog pillanatok is ritkák az életünkben: mindig elrontja valami: fáradtság, félreértés, betegség, haláleset stb. A mennyben megtudjuk, mi az: örülni.

Egészség

„És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.” (Jel 21,4)

A menny maga az egészség. De ennél is többet kapunk: tökéletes emlékezőtehetséget, kifinomult érzékszerveket, testünk a ma ismert fizikai törvények felett fog állni: például repülés, fizikai akadályokon való áthatolás stb.

A megváltottak tevékenységei:

Istentisztelet

„És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr.” (Ézs 66,23)

„És hallék nagy szózatot, a mely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velök lakozik, és azok az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenök.” (Jel 21,3)

Közösség

A megváltottak kölcsönösen ismerni fogják egymást. A szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a

legszebb és a legigazabb kifejezésre jut. Kapcsolat a szent lényekkel, a harmonikus együttlét a szent angyalokkal és minden korszak hűségeseivel, azokkal, akik megmosták ruháikat és megfehéřítették a Bárány vérében. Ez az a szent kötelék, amely összekapcsol „minden nemzetséget mennyen és földön” (Ef 3,15).

Tanulás

„Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elmenket fárasztani, és erónket kimeríteni.”

Vállalkozások: kertészkedés, építkezések

„Házakat építenek és bennök lakoznak, és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét.” (Ézs 65,21)

Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihatók, a legmagasabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit.

Utazások, felfedezések

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sirtak az emberi szenvedés láttán, de örömeinek csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is.

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő Hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fűrkészni.

VI. Milyen lesz az újjáteremtett föld, és a mennyei Jeruzsálem?

Egy neves teológus ilyennek „látta hitszemeivel”, lelki szemeivel a mennyországot, az örök hazát. Az „aranykor”, ilyen képi megjelenítése, vizualizációja e bibliai megalapozottsággal olyan, mely sajátos képi információkat ad ahhoz, hogy erősen motiváltak lehessünk a felkészülésben.

Szép házak: láttam ott ezüstösen pompázó házakat, amelyeket négy, gyöngyökkel ékesített csodálatos oszlop támasztott alá. A szentek hajlékai voltak, mindegyiken aranypárkány.

Rétek: majd újabb rétet láttam, amelyet a legkülönfélébb virágok díszítettek, s mikor szedegtettem belőlük, így kiáltottam fel: „Hisz ezek sohasem hervadnak el!” Azután megint másik rétet láttam, melyet gyönyörű magas zöld fű borított, s midőn Jézus dicsőítésére hullámozott, az arany és ezüst színpompájában tündökölt.

Erdők: azután egy erdőbe mentünk. Ez az erdő sem hasonlított a mi sűrű sötét erdeinkhez, egészen világos volt, s ragyogó színben tündökölt. A fák ágai fel és alá hajladoztak, s mi így kiáltottunk: „Mi biztonságban lakozunk a vadonban, és alszunk az erdőben.”

Hegyek: átmentünk az erdőkön, mert éppen útban voltunk Sion hegye felé.

Növények: a templom körüli térséget a legkülönfélébb fák díszítették: fenyők, ciprusok, olajfák, mirtuszok és gránátalmák. A fügefák egészen lehajoltak a megszámlálhatatlan gyümölcs terhétől.

Állatok: majd olyan mezőre léptünk, hol a legkülönfélébb állatok: oroszlán, bárány, leopárd és farkas a legteljesebb

egyertetésben éltek egymás mellett. Közöttük járkáltunk, s azok békésen követtek bennünket.

Templom: a templomot hét, színaranyból készült és drága gyöngyökkel ékesített pillér tartotta.

VII. Mit tehetünk annak érdekében, hogy tisztábban lássuk a mennyei világot?

Meg kell tanulnunk „látni” a láthatatlant!

Mózes: „Inkább választván az Isten népével való együtt-nyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét; Égyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett. Hit által hagyta oda Égyiptomot, nem félvén a király haragjától; mert erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant.” (Zsid 11,25–27)

Pál: „Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor 4,16–18)

VIII. Az egészséges képzelet, képzelőerő fejlesztésének eszközei

Elmélkedés: az ige és hiteles kommentárok, biznyságtételek alapján:

Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai visszatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk őt, és nem lesz közöttünk fénytompító fátyol. Közéleében leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét.

Természetjárás, természettudományok (például a csillagászat művelése), művészetek (például a zene, ének művelése), festészet és minden alkotó tevékenység.

IX. Hogyan juthatunk be tehát a mennyei honba?

Hihetetlenül egyszerű, és ugyanakkor hihetetlenül mélyes is ez az ige:

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van, ha pedig nem lenne, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítek nektek, és ha majd elmegyek, és helyet készítek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14,1–3)

Jézus Krisztus azt mondja, hogy ne nyugtalanodjunk, hanem ehelyett higgyünk őbenne. Amiről most fogunk gondolkodni, az a hit által válik érthetővé: „Elmegyek, hogy helyet készítek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”

Nekem erről az ígéről mindig Mt 7,12 jut eszembe, „amit szeretnél, hogy veled cselekedjenek, te is akképpen cselekedj!” Jézus ahova megy, ott egészen bizonyosan nagyon jó lenni. Ő azt szeretné, ha mi is ott lehetnénk. Ahol ő van most, az egy egészen valóságos hely. Ezt tudjuk elméletileg, de valahogy mégis a menny nagyon kis szerepet kap az életünkben. Pedig Jézus az egész mondandóját, sőt az egész Szentírás üzenetét is ebbe az egy keretbe foglalja bele. Az ember totálisan elszakadt Istentől, de ott van a reménység, hogy Krisztus visszavezet bennünket, ahogy az efézusi levél írja is: „az az ő

terve, hogy mindent egybeszerkeszt, mennyieket és földieket...” Pál apostolnak van egy titka, melyet megoszt velünk a 2Kor 12. fejezetében:

„Ismerek egy embert a Krisztusban – nyilvánvalóan ő maga –, a ki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égiig. És tudom, hogy az az ember; (ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja), Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, a melyeket nem szabad embernek kibeszélnie.”

Mi az, hogy harmadik ég? Hol az első, második, és hol a harmadik? Az első az, amíg szabad szemmel ellátunk, azaz a horizont. A második a világűr. És már a tudomány is felfedezte, hogy a világűrnek van valahol vége. Azt mondják a csillagászok, hogy a világegyetemünk elképzelhetetlen méretű. Fényévekben és fényévmilliárdokban számolnak. Ez a végtelenül sok galaxist rejtő roppant tartomány, amit mi világűrnek nevezünk, mégis valahogyan véges, és alakja is van, még hozzá mintha kupola alakja lenne. A szélessége kisebb, mint a hosszúsága. Sejtik a szakemberek a Hubble teleszkóp által készített képek alapján már, hogy a harmadik égnek – tudósok által is nyilvántartott fogalmat idézünk! – úgy tűnik, hogy megfelel az Orion csillagköd bejárata. Ott ugyanis olyan jelenségek vannak, miszerint onnan születnének a csillagok. És ott lehet valamiféle bejárat. És tényleg úgy tűnik, mintha valami grandiózus oszlopsor lehet ott, és ez hallatlan, hasonlíthatatlan szépségű. Aki látta esetleg a Hubble által készített képeket, megbizonyosodhatott felőle. Ott valami olyan szépséget láttak, amit „mennyei szépségként” írtak le. Pál apostol nem feltételes módban beszélt, hanem azt mondta, hogy ő járt ott. Nem tudja, hogy testben-e, tehát az Isten fogta és elvitte oda, vagy pedig csak megmutatta, és úgy érezte, hogy ott járt. De hogy információi voltak, az biztos. És olyan beszédeket hallott, amiket el nem beszélhetett. Akkor miért írta le vele az Isten? Nyilván azért, mert neki már volt fogalma a maga szintjén arról, hogy milyen a menny, ahogy egy apostol, egy próféta ezt megérthette. Ez arra készítet, bennünket, hogy mi is gondolkodjunk felőle, fogalmat alkossunk róla, és akkor Isten nekünk is egyre jobban kinyilatkoztatja majd a mennyet.

Egy másik helyen így ír: „A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknek. Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.” (1Kor 2,9–10) Valami olyanról van szó, amit a tudósok is sejtenek, valami olyan leírhatatlan szépség, amire azt mondja Pál, hogy nincsenek rá primer földi

fogalmaink. Van egy spirális galaxis, aminek a külső peremén van egy alig észrevehető kis porszemnyi bolygó, amit Földnek neveznek. Nagyon kicsik vagyunk, és nekünk az Isten azt mondja, hogy emeljük fel a szemünket, és lássunk, gondolkodjunk, és alkossunk fogalmat a teremtettségről, hisz a Szentírás is betekintést ad a mennybe.

Egészen gyakorlati módon ír a mennyről. Ézs 65. fejezetében azt mondja, hogy nemcsak hogy valóságos hely, de ott is „testben” fogunk élni, és zajlani fog az élet. Lesznek események, lesznek feladatok, tehát – legalábbis részben – a mi emberi fogalmaink szerint érthető, élhető világ az, és nem egy teljességgel felfoghatatlan dolog. Így szól erről Isten ígérete: „Mert ímé, új egeket és új földet teremtek, és a régiéket ingyen sem említetnek, még csak észbe sem jutnak; Hanem örüljetekek és örvendjetekek azoknak mindörökké...” (Ézs 65,17–18) Milyen érdekes kifejezés: nem örülni fognak, hanem maguk lesznek az öröm. „És vigadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött, és nem hallatszik abban többé siralomnak szava, és nem lesz ott többé néhány napot élt gyermek, sem vénember, aki napjait be nem töltötte. Házakat építenek, és bennük laknak és szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét, és nem úgy építenek, hogy más lakjék benne, nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, olyan hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim. Nem fáradnak hiába, nem nemzenek a korai halálnak, mivel az Úrnak áldottainak magva ők, és ivadékaik velük megmaradnak. És mielőtt kiáltanának én már felelek, ők még beszélnek és én már meghallgattam. A farkas és a bárány együtt legelnek, az oroszlán, mint az ökör szalmát eszik, és a kígyónak por lesz az ő kenyeré, nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, így szól az Úr.” (Ézs

Az Orion-köd. A gázt az itt születő fiatal csillagok gerjesztik (NASA, ESA, STScI)

65,19–25) Milyen fogalmat alkotunk erről a világról? Azt olvashatjuk itt: – saját szóhasználattal így mondhatnánk, hogy – „majd kicsattannak az örömtől”, létük maga lesz az öröm. Olyan életük lesz, ahol semmi fájdalom, gyász, halál, szenvedés nem lesz többé. A végtelen mező és tenger előtt ülni és elnézni a távlatba, ez nagyon megnyugtató az idegeket, pihenteti az elménket, ha a nagy távot, a végtelent látjuk. Ott lenni az örök életben, és azzal szembesülni, hogy mostantól fogva örökké élek, folyamatosan tapasztalom az Isten áldásait, folyamatosan kapom a lehetőségeket, ha valamit eltervezek, azt meg fogom tudni valósítani. A végtelen elé tekintünk, de ez még nem a legnagyobb ajándék.

A Jel 21,3–7. verseiben azt írja, hogy „és hallék nagy szót, a mely ezt mondja vala az égből: *Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velök lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenök. És az Isten eltöröl minden könyvet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak. És monda az, a ki a királyiszéken ül vala: *Ímé mindent újjá teszek. És monda nékem: *Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak. És monda nékem: *Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen. A ki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.***” Ezek óriási ígéretek. Eltörli a halált, örök életet nyerünk, ez micsonda érték! Nem elveszítjük, hanem mindent megnyerünk, és ez a világ azonnal óriásira tágul a szemünk előtt, amekkorára az Isten azt teremtette. Ezek még mindig kevesek ahhoz képest, amelyeket az Isten tartogat számunkra, mert azt mondja, hogy Isten sátora az emberekkel lesz, vagyis az Isten a világegyetem központját a mennyből áthelyezi a földre. Mi a legmélyebbről, a legreménytelenebb helyzetből jöttünk ki, ezért mondja, hogy „*írd meg, mert ezek a beszédek hívek és igazak*”, mert „*meglett*”. Ez ugyanaz, mint mikor azt mondta, hogy „*elvégeztetett*”. Jézus keresztdozata mentett meg bennünket, és ezért leszünk végtelenül hálásak iránta. Magával az Atyával, továbbá Jézussal is fogunk találkozni. Vajon milyen lehet személyesen találkozni Istennel? Vannak némelyek, Pál apostolon kívül is, akik tapasztaltak már közelítően ilyet imádság alkalmakor, mikor Isten nagyon közel jött hozzájuk. Tulajdonképpen mindannyian árva gyerekek vagyunk, akiknek lelkében van egy „Isten alakú” úr, amit csak Isten tölthet be. Nagyon jó, hogy imádkozhatunk és olvashatjuk az ígét, de mindezek a földi világra vannak tervezve, hogy legalább valami kapcsolatunk legyen vele. Milyen várakozás van az Istenben? Személyesen fog üdvözölni, és mi láthatjuk, hogy a láthatatlanból teremtő, végtelen Isten velünk, véges lényekkel találkozni fog, és köztünk fog lakni örökké. Ez az, amiért elmondhatja az író, hogy minden könnyet le fog törölni, hisz sok emlékünknél lesz erről a földi világról, ami nem fog törölni. Azt írja az ige, hogy ingyen sem említettnek, vagyis nem lesz érdemes beszélni róla. Pál is azt mondja, hogy „*pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget hoz nekünk*” (2Kor 4,17). Nagy megtiszteltetés, hogy a világegyetem összes lénye közül velünk fog az Isten lakni, mert bennünket váltott meg Fia vére árán. Alapkérdés, hogy ki az, aki ott szeretne lenni, és ki az, aki ténylegesen ott lesz. Kin múlik ez? Nagyon érdekes, hogy ki az, akinek valós üdvbizonyossága van. Vessük össze a hitünket Jézus kijelentésével, ahogyan ő gondolkodott az örök életéről:*

„*Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.*” (Jn 5,24) Örök élete van, vagyis most van. Mi úgy gondoljuk, hogy nem tudunk üdvözülni, a harmadik édig hogy juthatnánk el a bűneink miatt, de törekedhetünk rá. Az Isten viszont azt mondja, hogy csak egy dolgon múlik mindez, ami nem más, mint a hitünk. Az, hogy nekem örök életem legyen most, azon múlik, hogy most kimondom-e, hogy „hiszem, elfogadom”.

Egy másik képpel is hadd szemléltessük ezt: az esküvővel. Mikor megkérdezik az ifjú párt, hogy össze akarnak-e házasodni, akkor csak egy igent kell mondaniuk. Nem kérdezik vissza, hogy de biztosak-e benne, és hogy bizonyítsák be, hisz ez elég ünneprontó lenne. Az igen elég. Aki oda kerül, komolyan is gondolja. Isten sem kér tőlünk többet, nem kéri, hogy mi erősítsük fel a képességeinket az üdvösséghez, vagy hogy mi hozzuk olyan érzelmi helyzetbe magunkat, hogy úgy érezhessük, hogy engem szeret Isten. Állandóan vonz és hív bennünket, tehát nem múlik máson, mint azon, hogy mi akarjuk-e mindennap. Tudjuk pedig, hogy ezt követően Jézus Krisztus munkálkodik bennünk, hogy ez megvalósuljon. Mai nyelven mondvá: ekkor egy olyan „operációs rendszert” telepít fel, amely elvégzi bennünk a megfelelő átalakulást és felkészülést. Nem azért ír a Biblia ennyit a mennyről, hogy mi csak sóvárogjunk utána, és ne történjen semmi, hanem azért, mert ez a valóság, ezt szeretné nekünk adni.

Néhány gondolat az igazi hitről, a Jézus hitéről

„...*az igaz pedig az ő hite által él.*” (Hab 2,4) Hitünk gyakorlása, fejlődése rajtunk múlik, ellenben áldással és boldogító érzelmekkel egyedül Isten ajándékozhat meg minket. Egy neves teológus gondolataiból: „*Az igaz hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának, vagy érezhetőek volnának. Küldjük imánkat hittel a mennyei szentek szentjébe, ragadjuk meg a megígért áldásokat, és tartsuk magunkénak! Higgyük, hogy el is nyerjük az áldásokat, mert hittel már megragadtuk azokat, és azok már a tulajdonunkat képezik e szöveg értelmében! Mindaz, amit imáitokban kértek, mindazt, ha hiszitek, hogy elnyeritek, megadatik néktek. Hitre, egyszerű hitre van szükség, amellyel elhiszitek, hogy az áldásokat elnyerjük még mielőtt láthatnánk azokat. Ha azután a megígért áldás megvalósul, beteljesedett a hit. Sokan azt hiszik, hogy mindaddig nincs hitük, míg Isten Lelkének erejét nem érzik. Ezek összecserélik a hitet azzal az áldással, ami a hit folyománya. Épp akkor van a legnagyobb szükségünk élő hitre, amikor a Lélek hiányát érezzük.*”

Az igaz hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának vagy érezhetőek volnának. Nekünk tehát tudnunk kell, hogy üdvösségünk van. Ha azt mondtuk, hogy „igen”, akkor vegyük is komolyan, hogy az Isten ezt munkálja, és ne szomorítsuk el bizalmatlansággal! Azt mondja, hogy „*az én Atyámnak házában sok lakóhely van, ha pedig nem lenne, megmondtam volna néktek.*” Vagyis Jézus azt mondja, hogy személyválogatás nélkül mindenki jöhet.

Az 1Jn 3. részében olvashatjuk: „*Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk Ő hozzát; mert meg fogjuk őt látni, a mint van. És a*

kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképpen Ő is tiszta.” Nem azt mondja, hogy képes leszel magadat megtisztítani, hanem hit által az Isten hatalma fogja ezt megtenni. Azt mondja, hogy aki letette a voksát az üdvözültek közé, hogy ott lesz, arra Isten azt mondja, hogy akkor ő ezen fog innentől munkálkodni. Támadjon fel a legmélyebb életöszönünk, hiszen ez az egy életünk van, és ezen a néhány rövid éven dől el az, hogy elveszítjük az élet jogát, és elveszünk, sőt számunkra az egész világegyetem elvész, és a menny is vele együtt, vagy pedig minden a miénk lesz. És az Istennel személyesen együtt élhetünk egy örök életen keresztül. Mivel akarunk „szolga akarat”, ezért ezt a döntést meg kell hoznunk, és naponta újra és újra meg kell erősítenünk, hogy hitünk és akarunk egyre jobban kikristályosodjon a jézusi mintára. És tudnunk kell, hogy nekünk van egy lakóhelyünk, és van valaki, aki el akar értünk jönni. Aki arra vágyakozik, hogy végre megérkezessen. Mikor ott leszünk a mennyben, és csodálkozunk rajta, és úgy érezzük, hogy ez egy álom, ahogy a zsoltárokból is mondják a fogságból hazatérők a visszaemlékezésben: „olyanok voltunk, mint az álmodók” (Zsolt 126,1): itt lehetek? Mikor erre rácsodálkozik az ember, akkor döbben rá, hogy mennyire könnyelmű volt az életben, és mennyire az Isten kegyelmén múlt, hogy mégis itt van. Mikor látjuk azt a távlatot, szépséget, és az Isten hallatlan szeretetét, amit már itt a földön is számunkra elérhető lett volna, de mi mennyi fölösleges dologgal kezdtünk el foglalkozni, és mennyiféle aggodalom lekötötte a figyelmünket, akkor azt mondjuk, hogy ez nagyon veszélyes út volt. Gondolkozzatok azon, hogy milyen a menny, milyen lesz az Istennel való találkozás, és milyen lesz ott lenni, és elindulni az örök élet útján az új emberiség tagjaként! Ez nem kérdés, nem „szeretném” meg „remélem” kérdése, ezt el kell dönteni itt és most hit által, mert ez egyszerűen így lesz, ha te is, én is így akarjuk. Schindler listájából egy jelenetet idézünk: mikor Schindler magába roskadt: „ha tudtam volna, hogy ez ilyen tét, és ennyi ember meghalt, akkor nekem alaposabban és előbb kellett volna munkálkodnom.” Nemcsak az a rossz érzés, ha nem üdvözülünk, hanem amikor ott vagyunk, és látjuk az Isten hatalmas irgalmát és a meg nem érdemelt kegyelmét, és csodálkozunk azon, hogy mi hogy vagyunk ott. Akkor az lesz a következő – vagy a feltámadás pillanatában, ha meghalunk, vagy az átváltozás pillanatában –, hogy keressük azokat, akiket szeretünk. Ez egy drámai dolog lesz, és ekkor még lesz könny. Keresed a gyereked, a férjed, a barátod. Ha megvan, azért sírsz, ha nincs meg, akkor azért. Az angyalok erre készülnek, hogy az üdvözülteket ezekben a pillanatokban felemeljék és megerősítsék. Meg fogjuk ismerni egymást a büntelen test ellenére. A jellemünk is ugyanaz lesz, ezért kell itt megváltozni. Itt, ezen a földön, mert ott már nem lehet. De ezt mi tudjuk, csak hogy hisszük-e? És ez átalakítja-e vajon úgy az életünket, hogy innentől egyetlen pályára tesz, és egyetlen célt tűz nekünk ki? Nem hosszú időre kell gondolni, hanem csak mindig egyetlen napra. Mennyi időrabló dolog van naponta az életünkben, ami lefoglalja, lefárasztja a gondolatainkat. De úgy kell élni, ahogy Mózes is mondja: „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90,12), és ha valóban hittel bekapcsolódunk a megváltás művébe, és teljes mértékben azonosulunk az Istennel, akkor nagyon érdekes dolgok fognak történni.

Ézs 65. fejezet versei: „Halljátok az Úrnak beszédét, akik rettegtek az ő beszédére (ezek, akik félik és szeretik Istent), így szólnak testvéreitek, akik titeket gyűlölnék, nevért eltaszítanak, jelenjék meg az Úr dicsősége, hogy lássuk örömeit!”

Saját testvéreink fogják kétségbe vonni, hogy Jézus eljövetele a közelben van, és azt, hogy mi örülünk, hiszen még nem vagyunk készen. De akik hitben örülnek Jézus eljövetelenek, azokat támadni fogják, de megszegyenülnek. (Ezt nem átvitt értelemben kell értenünk.) *Halld, zúgás a város felől, a templom felől, az Úr, aki megfizet ellenségeinek!* (Ez az a pillanat, amikor a gúnyolódók rádöbbennek, hogy valóban a mi hitünk, amelyet gúnyoltak, valóságban alapul, és Jézus érkezik vissza.) „Mielőtt vajudott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott világra. Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-e világra, és egy nép egyszerre születik-e? Mert vajudott és meg is szülé Sion az ő fiait! Hát én csak megindítsam és ne vigyem véghez a szülést? szól az Úr, vagy én, a ki születek, bezárjam-e a méhet? így szól Istened.” (Ézs 66,7–9)

Összegzésként megállapítható, hogy csak emocionális intelligenciával (EQ) tudjuk felfogni, és feldolgozni azt, hogy „Jöjjön el a te országod!” Noénál is így működött ez, hiszen bizonyára mentek ott híres tudós emberek, akik ezt mondták: „Nem szokott erre eső esni, tudományos bizonyíték nem lelhető fel, ezért ez szektás »hitbuzgalomnak«, groteszk tévtanításnak és téves cselekvésnek minősítendő.” Ez a tudományos vélemény minden bizonnyal érvényben volt, de csak az első égzengésig, amire akkor még szintén nem volt példa. Tehát arról beszél itt az ige, hogy olyan gyorsan fog Jézus eljönni, mint mikor egy asszony vajudás nélkül ad a gyermeknek életet. Ez nagyon váratlan dolog, itt van Isten országa, nagyon közel, de ez ne félelemmel töltsön el, mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget hoz nekünk. „Örüljétek Jeruzsálemmel, és örvendezetek fölötte mind, a kik őt szeretitek; vígadjatok vele örvendezéssel mindnyájan, a kik gyászoltatok miatta! Hogy szopjatok és megelégedjétek megvizsgálásának emlőjén, hogy igyatok és örvendezetek dicsőségének bőségén. Mivel így szól az Úr: Ímé kiterjesztem rá a békességet, mint egy folyóvizet, és mint kiáradott patakot a népek dicsőségét, hogy szopjátok; ölben fognak hordozni, és térdeiken csirógnak titeket. Mint férfit, a kit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én, és Jeruzsálemben vesztek vigasztalást!” (Ézs 66,10–13)

Hihetetlen és kimondhatatlan öröm lesz Jézus második eljövetele. És aki hisz, annak már most olyan öröm, hogy az úgy fogja értékelné, mint amikor egy kisgyermek, aki anyatejet vagy a nagyobb nagyon várt ajándékot kap. Vagy úgy fogja érezni Isten megérkezését, mint a férfi, kit anyja vigasztal. Kívánom, hogy legyen meg ez a hitünk mindnyájunknak! Ámen.

Forráshelyek:

Haraszi Sándor: A vak Bartímeus meggyógyítása (Soltvadkert, 1984)

Somogyi Lehel: Eleki előadások (2010)

Demény János: Az érzelmi intelligencia (Előadás, 2011, Elek)

Ellen G. White: Bizonyágtétele. Bibliaisk. Közössége, Budapest, 2001.